

Egy szociálpszichológus gondolataiból - A kínai teáskanna története

A fiúnak először van dolga az igazságszolgáltatással. Alig töltötte be a tizenhétet. Bekerülése előtt szakmunkásképzőbe járt. Szülei még kiskorában elváltak, de életük olyan kísérteties párhuzamban futott, hogy akár ép családban is felnőhetett volna. Az anyjánál maradt, akinek második házasságából újabb gyermeke született. Újra vált, majd élettársi kapcsolatot kezdett, de ezt a kétféle gyerek annyira megterhelte, hogy a pohár után nyúlt. Italozása annyira feszültté tette a családi légkört, hogy a korábbi házasságból származó, béketűrő, jóindulatú, csendes fiú inkább a másik szülőhöz költözött.

Az apa is túl volt már eddigre a második házasságán, és ugyancsak élettársi kapcsolatban élt. Itt is volt egy féltestvére, és a kétféle gyereket ez a hölgy is csak alkohollal volt képes elviselni. Legalábbis eleinte, mert hamarosan kiderült, hogy az apja mellett elfér a szívében annak felnőtt fia is.

A történetnek mégse lett szívderítő vége, mert a szíve után az ágyában is helyet csinált neki, sőt, ezzel egy vita során az apának még elő is rukkolt.

Az apában a férfi győzedelmeskedett, és a kívánós újsütetű mostoha helyett utolsó éves iskolás fiát zavarta el otthonról a nagyvilágba. Egy osztálytársáéknál talált átmenetileg új otthonra, de zavarta, hogy élőszkodik a nyakukon, elment hát az osztálytársával, és elhozott az apjától egy kínai porcelán teáskannát, hogy legalább annak az árával hozzájáruljon a családra háruló plusz költségek fedezéséhez.

Az apában(?) ezúttal a tulajdonos győzedelmeskedett, és habozás nélkül feljelentette.

Ha ez Európában történt volna, a fiú zavartalanul járna tovább iskolába, első büntényes fiatalkorúként kezelnék, és mint ilyen, nem ülne hosszú-hosszú hónapokat előzetesben a lehető legkevésbé kívánatos társaságban. Még ha nem a saját apját, és akár sokkal nagyobb értékkel rövidítette is volna meg, peren kívül rendezték volna az ügyét. Felkészült szociális gondozók igyekeztek volna az apjában felébreszteni az apát, ha meg nem sikerült volna, kerestek volna a számára egy lakóközösséget, ahol sokáig ellakhat, és ahol sorstársakat, barátokat, sőt hivatásos segítőköt is talál.

Az eset azonban Budapesten történt.

A világgá zavart fiú huszadmagával egy háromemeletes ágyakkal telezsúfolt levegőtlen helyiségben tárgyalásra vár társával, ráadásul „büntársak” lévén még csak nem is vele együtt. Eddig se volt éltanuló, de hogy már a fél tanévet itt töltötte, vélhetően végleg kimarad az iskolából. Egyik szülőjétől sem kapott még levelet sem, nemhogy csomagot, nem látogatja senki, nem tudja, mihez fog kezdeni, hol fog lakni, ha végre kiengedik, és nem érti, mit nevetnek a társai, amikor a tanácsukra a nővérkétől fogfájásra Bisecurint kér.

Dr. Végh József